

La Barca de Sant Ponç

Quan vaig tornar de la desembocadura del Ter amb els ulls plens de l'esgarripança de tots aquells peixos enxarpats en el parany de les aigües mortals, vaig arribar-me fins a la Barca de Sant Ponç, a la sortida de Girona. Del segle XVIII ençà, la barca que va donar nom al paratge era l'únic mitjà per travessar el Ter, a l'impuls de les estrebades que es donaven a la sirga posada d'un marge a l'altre. L'any 1890, quan es va construir el pont de ferro, la barca ja no tingué raó d'existir: amb prou feines sobrevivia el *merendero* on s'hi podien menjar granotes i anguiles que es guardaven en viviers sota uns arbres corpulents, arran mateix dels conreus ufanosos. Però aquell dia l'indret ple de tantes imatges alegres era només un paisatge desolat, i el corrent silenciós de l'aigua grisa em portava records de les primeres lectures de la Bíblia amb la cistella de Moisès navegant pel Nil, dels primers versos apresos de memòria –*nuestras-vidas-son-los-ríos-que-van-a-dar-en-la-mar-* i de les primeres lliçons de Filosofia, amb Heràclit i la seva teoria de la mutabilitat essencial de les coses: ningú que es fiqui dues vegades al mateix riu no podrà banyar-se amb la mateixa aigua. Vaig refer en la memòria estrofes de poemes, com el de Joan Vinyoli –“llisquen les aigües en silenci, igual / que les edats, i brilla tristament / avui com fa molts segles aquesta hora” - i com el de Jaime Ferrán –“este río es oscuro / y tantas veces reflejó esta hora / plomiza que hoy es sólo / como un espejo sucio que corre hacia la muerte”-. Vaig contemplar llargament com lliscava el riu que formava part del nostre patrimoni, que configurava profundament el nostre petit món. Vaig pensar que no seríem com som sense aquest riu i que a les seves vores s'hi trobava tot allò que teixia la nostra vida quotidiana. Però aquell dia l'aigua tèrbola reclamava la meua compassió com un malalt molt greu. Els poemes tornaven. Com en el de Vinyoli, l'hora brillava tristament; com en el de Ferrán, el riu corria com un mirall brut cap a la mort. I encara en recordava un altre, de Giuseppe Ungaretti: “Aquest és el meu riu: aquí em reconec més que mai una fibra dòcil de l'Univers. Aquest és el meu riu: en ell se'm transparenta la nostàlgia.”